

Arrest

nr. 250 795 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat M. LYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) B.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Tarnaw, gelegen in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan.

Toen u nog zeer jong was, tijdens het regime van de taliban, vluchtte uw familie in 2001 naar Pakistan. Jullie verbleven eerst zo'n vijftien dagen in een kamp in Boldak, daarna verbleven jullie zo'n drie jaar in

een kamp bij de stad Chaman, en vervolgens vestigden jullie zich in een huis in Chaman tot jullie terugkeerden naar Afghanistan. In het kamp hadden jullie eerst 'witte bladen' waarmee jullie steun konden krijgen van de hulporganisaties. Na drie jaar werden deze vervangen door groene kaarten. Op een bepaald moment moesten deze groene kaarten vervangen worden, maar jullie waren hier te laat voor. De laatste periode van jullie verblijf in Pakistan, verbleven jullie er dan ook illegaal. In 2017 keerden jullie terug naar Tarnaw, wegens toenemende problemen met de politie voor de Afgaanse vluchtelingen in Pakistan.

Na uw terugkeer naar uw geboortedorp wilde u graag een winkel openen in de stad. Deze was echter ver van uw dorp en de huurprijzen waren er duur. Vervolgens ging u naar de winkels in Kamarband om te kijken of een winkelier daar iemand als hulpje kon gebruiken. Asif nam u in dienst in zijn winkel waar hij gsm's repareerde. U had dit vak geleerd in Pakistan zo'n zes of zeven maanden voor jullie terugkeer naar Afghanistan. Na een maand merkten jullie dat jullie niet zo veel verdienden en hierdoor liet Asif de winkel aan u over. U betaalde hem hiervoor 120 000 afghani. Jullie hadden wat spaargeld, daar jullie in Pakistan enkele koeien en andere dieren hadden verkocht, en u geld had gekregen om terug te keren naar Afghanistan. Na de overname kwam uw broer bij u in de winkel werken.

Een eind nadat u de winkel had overgenomen, kwamen de taliban, onder leiding van commandant Toransaib, naar u toe en vroegen u om met hen samen te werken. Ze wilden dat u hun gsm's zou repareren. U kon dit niet weigeren, waarna ze wekelijks gsm's naar uw huis brachten, die u dan in uw winkel herstelde. Daarnaast moest u ook gsm's repareren voor de groep van A., tegenstanders van de taliban. Nadat u zo'n zes of zeven maanden voor de taliban werkte was er plots een geheugenkaart van één van hun gsm's verdwenen. Ze beschuldigden u van het doorgeven van deze geheugenkaart aan de groep van A.(...). Op de geheugenkaart stond een filmpje dat gemaakt werd door de taliban. Het filmpje ging over een incident waarbij M.(...), een politiecommandant, en zijn neef doodgeschoten door de taliban. M.(...) was een achterneef van u. Dit gebeurde zo'n drie jaar voor uw terugkeer uit Pakistan. In het filmpje werden verschillende zaken gezegd door de taliban. De geheugenkaart kwam in de handen van de broer van M.(...), namelijk A.(...).

Een paar dagen later belde uw schoonbroer u op en vroeg of u siroop kon meenemen uit de kliniek, daar zijn dochter verkouden was. U ging dan ook naar het huis van uw schoonbroer en bleef er overnachten. Die nacht vielen de taliban uw huis aan en namen uw broer N.(...) mee, nadat uw familie zei dat u zich verstopt had. Uw vader belde u op om dit incident mee te delen. Hierna vertrok u te voet naar de bazaar, naar uw vriend F.(...)M.(...) die daar woonde. Hierna ging uw vader naar de taliban om de vrijlating van uw broer te vragen. De taliban stemden hier echter niet mee in en stelden dat ze uw broer pas zouden vrijlaten indien ze u in de plaats hadden gekregen. Anderhalve week later ondernam uw vader opnieuw een poging. Dit keer ging hij samen met de dorpsouderen naar de taliban. Uw vader zei daar het "de schuld van Saddam is, zal ik hem brengen, maar laat N.(...) vrij". Ook de dorpsouderen herhaalden dat uw vader u voor hen zou zoeken. Vervolgens werd uw broer N.(...) vrijgelaten. Twee weken na de vrijlating van uw broer, vermoordde A.(...) (de broer van M.(...)) op zijn beurt de broer van de talibancommandant Toransaib en diens neef. Naast de taliban zocht ook A.(...) u. Hij verdacht u ervan lid te zijn van de taliban. Hij kwam dan ook rondvragen naar u in de bazaar.

Na twintig dagen in de bazaar verbleven te hebben bij uw vriend F.(...)M.(...), vertrok u in de vierde maand van het jaar 1397 (juli 2018). U reisde via Iran, Turkije, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 26 augustus 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 30 augustus 2019. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de beschuldigingen aan uw adres wegens bovengenoemde feiten. U vernam hier dat uw broer N.(...) weer meegenomen werd door de taliban, maar er is geen nieuws over zijn lot. De taliban komen ook uw vader nog lastigvallen en willen weten waar u bent.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, een "refugees and repatriation certificate", een "return certificate", een "beneficiary card", twee foto's van u in uw winkel, en de enveloppe waarmee u deze documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar ze u ervan verdachten aan hun vijand A.(...) een geheugenkaart met gevoelige informatie doorgegeven te hebben die zich in één van hun gsm's bevond die u repareerde. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

De bedreigingen vanwege de taliban zijn in concreto gebaseerd op het volgende gegeven: de taliban dachten dat u de desbetreffende geheugenkaart uit een gsm van hen gehaald had, die u repareerde, en doorgegeven had aan hun tegenstanders, ene A.(...) en zijn kompanen (CGVS, p.19, 20). Het is echter in eerste instantie een groot vraagteken waarom de taliban u een gsm zouden laten repareren waar die geheugenkaart nog instak. Deze geheugenkaart bevatte immers een filmpje waarin de betrokkenheid bleek van bepaalde talibanleden bij de moord op politiecommandant M.(...) en diens neef, familie van A.(...). Wanneer deze geheugenkaart dermate gevoelige informatie bevatte, kan op z'n minst verwacht worden dat de taliban hier zeer voorzichtig mee zouden omgaan. Het gaat immers over informatie die bij het uitlekken ervan, grote gevolgen kan hebben, zelfs voor hun eigen levens. Dat de taliban deze kaart zomaar in een gsm zouden laten zitten die bij u terecht komt, is dan ook weinig aannemelijk. Zelfs wanneer ze u zouden vertrouwen en u reeds voor zes of zeven maanden voor hen werkte (CGVS, p.21), kan er altijd iets gebeuren. Zo wisten de taliban dat u ook voor de groep van A.(...) gsm's repareerde. Dat ze bijgevolg het risico namen hun geheugenkaart achter te laten op een plek waar ook tegenstanders van hen kwamen, is zeer onwaarschijnlijk. Uzelf kunt dit gegeven ook niet verder verklaren. U blijft aanhalen dat u zelf die geheugenkaart niet gezien heeft en niet weet wat ermee gebeurd is (CGVS, p.21, 22).

Bovendien is het zeer merkwaardig dat een filmpje van dit incident plots in uw winkel terecht zou komen op deze geheugenkaart. Het incident waarbij de taliban politiecommandant M.(...) en zijn neef om het leven brachten, dateert namelijk van drie jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan uit Pakistan (CGVS, p.20). In 2017 keerden jullie terug naar Afghanistan (CGVS, p.12), en de feiten waarvoor u nu een persoonlijke vrees kent, deden zich voor in 1397 (omzetting westerse kalender: 2018) (CGVS, p.24). Dit betekent dat dit incident met M.(...) gebeurde vier jaar voordat de geheugenkaart bij u zou terechtgekomen zijn. Dat de taliban na vier jaar desbetreffend filmpje nog steeds niet verborgen hadden, is dan ook merkwaardig. Wanneer de informatie erop een impact op hun leven kon hebben, kan minstens verwacht worden dat ze dit filmpje in vier jaar tijd gewist zouden hebben of minstens niet meer op een gsm zouden laten staan. Zo konden de talibanleden, in wiens telefoon deze geheugenkaart zat, bijvoorbeeld ook gedood worden, en konden tegenstanders gemakkelijk de gsm en bijgevolg ook het filmpje in handen krijgen. Ook is het weinig waarschijnlijk dat dit filmpje het enige was wat op deze geheugenkaart zou staan, zoals uw advocaat aanhaalt (CGVS, p.25). Uw advocaat stelt zo dat het filmpje van enkele jaren geleden is en dat de taliban hier bijgevolg niet meer aan dachten en dat de geheugenkaart mogelijk meer informatie bevatte. Mogelijk waren de taliban het dan uit het oog verloren (CGVS, p.25). Dat de taliban deze geheugenkaart, die mogelijk veel informatie bevatte, dan zomaar bij u achterlaten is om supra vermelde redenen bijgevolg zeer onwaarschijnlijk. Wanneer een veelheid aan informatie op de kaart aanwezig is, zullen de taliban deze informatie zeker en vast verborgen willen houden. Dat de taliban met u dan wel een eventueel risico tot blootlegging van deze informatie zouden nemen, meent het CGVS is niet aannemelijk.

Verder doen nog een aantal elementen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Zo komen de taliban naar uw huis, precies op een avond wanneer u niet thuis bent (CGVS, p.20). Het CGVS is van mening dat uw afwezigheid wel zeer toevallig is. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat de taliban hun

aanval op uw huis niet beter gepland zouden hebben. In het verleden kwamen ze vele malen naar uw huis om gsm's af te leveren of op te halen, en toen was u altijd thuis. Dat ze het deze keer niet beter aanpakten wanneer ze u zo nodig moesten hebben, is merkwaardig. Enerzijds zouden de taliban bij aankomst aan uw huis naar u gevraagd kunnen hebben. Wanneer ze hoorden dat u niet thuis was, konden ze een andere keer teruggekomen zijn, zonder enige bedreigingen uitgesproken te hebben. Op dat moment was u immers nog niet op de hoogte van het feit dat ze u wilden confronteren met hun verdenking. Anderzijds moeten de taliban ongetwijfeld in staat geweest zijn om uw huis in de gaten te houden, zodat ze zeker waren van uw aanwezigheid in het huis wanneer ze binnenvielen. U geconfronteerd met dit laatste, stelt u enkel dat uw broer werd meegenomen (CGVS, p.23). Enige verdere verklaring geeft u echter niet. Dit alles doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban. Verder doet de vrijlating van uw broer kort nadien de wenkbrauwen fronsen. Uw vader garandeerde de taliban dat hij u naar hen zou brengen, waarna de taliban uw broer lieten gaan (CGVS, p.20). Waarom de taliban hier enige waarde aan zouden hechten, is echter een raadsel. Ze vertrouwden u niet meer en u zou hun loyaliteit geschonden hebben. Dat ze uw familie bijgevolg wel nog op hun woord zouden vertrouwen is weinig waarschijnlijk. Dat ze uw broer dan ook zomaar vrijlaten, en niet wachten op bijvoorbeeld een fysieke ruil met u of een andere garantie dat u zeker aan hen zou worden overgeleverd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Met de loutere vrijlating van uw broer zijn ze enerzijds niet volledig zeker dat ze u effectief in handen zullen krijgen, en anderzijds vergrootten ze weer de opportuniteit voor u om te vluchten. Vervolgens komen de taliban na uw vertrek nog vaak langs om uw vader lastig te vallen en ontvoerden ze uw broer Naqib opnieuw (CGVS, p.24). Het is echter opmerkelijk hoe ze enerzijds stellen dat uw vader borg stond voor u en hem vertellen dat hij zijn belofte niet is nagekomen (CGVS, p.8, 24), maar dat ze hier anderzijds amper gevolg aan geven. Zo namen ze uw vader een aantal keren mee op zijn blote voeten in koude nachten (CGVS, p.24), maar kwam hij telkens gewoon zonder problemen weer thuis. Uw vader en de rest van uw familie wonen ook nog steeds gewoon verder in het dorp. Echter wanneer ze dermate grote problemen zouden hebben of onder dermate grote dreiging van de taliban leven, kan verwacht worden dat ze de regio zouden verlaten. Het feit dat ze dit niet hoeven te doen, onderschrijft dan ook de ongeloofwaardigheid van uw vermeende problemen. Verder kunt u niets vertellen omtrent de tweede ontvoering van uw broer Naqib. U stelt dat jullie niet weten of hij meegenomen is of gedood werd, "we hebben geen nieuws van hem" (CGVS, p.24). Het CGVS kan op geen enkele manier met zekerheid stellen dat uw broer Naqib effectief ontvoerd werd. Of uw broer meegenomen of gedood werd door de taliban of anderen, of uw broer meegenomen zou zijn vanwege uw vermeende problemen, wat het doel van deze ontvoering zou zijn, dit zijn allemaal vragen die onbeantwoord blijven. Dat u er niet in slaagt het CGVS van enige informatie te voorzien, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Tot slot haalt u ook aan dat A.(...) naar u kwam vragen in de bazaar, daar hij u ervan verdacht lid te zijn van de taliban (CGVS, p.20). Dit gegeven werd door u echter voor het eerst aangehaald op het einde van uw relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 30 juli 2020 (CGVS, p.20). Voordien in de vragenlijst van het CGVS ingevuld op DVZ vermeldde u dit echter niet. U nogmaals aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd wat uw precieze vrees bij terugkeer is, stelt u dat de taliban u zouden doden (CGVS, p.24). U herhaalt de vrees voor A.(...) hier niet. Het CGVS stelt dan ook dat u uw vrees vanwege A.(...) niet hard maakt. Het feit dat hij naar u kwam vragen in de bazaar, toont geen vrees in uw hoofde aan. Er zijn geen persoonlijke bedreigingen waar te nemen. Zelfs indien dit het geval zou zijn, quod non, is het nog niet aannemelijk dat A.(...) u persoonlijk zou vervolgen. Ten eerste speelde het filmpje in het voordeel van A.(...). Hij en zijn groep wisten op die manier wie verantwoordelijk was voor de dood van M.(...) en konden twee personen van de vijand, de taliban, uitschakelen. Verder is het een groot vraagteken waarom Akthar zou denken dat u lid zou zijn van de taliban. A.(...) en zijn groep moeten ongetwijfeld op de hoogte zijn van het feit dat de taliban u ook beschuldigden en zoeken. Dat u bijgevolg deel van hen zou uitmaken, wanneer u daarbovenop ook de gsm's van A.(...) en zijn groep herstelde, is onwaarschijnlijk. Ook met enige rondvraag, moet Akthar in staat zijn te weten te komen dat u geen lid van de taliban was.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara, en de twee formulieren en "beneficiary card" omtrent de terugkeer van u en uw familie naar uw dorp Tarnaw, gelegen in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan, tonen hoogstens uw nationaliteit en herkomst aan. Hetgeen hier niet betwist wordt. Verder legt u nog twee foto's voor waarop u in uw winkel te zien bent. Deze foto's hebben echter geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de door u voorgestelde problemen. Ze kunnen enig bewijs vormen met betrekking tot de uitoefening van uw job, wat hier niet in vraag gesteld wordt, maar kunnen geenszins uw problemen bij terugkeer aantonen. Daarnaast blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afgaanse (identiteits-

)documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 143-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 81-85, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 156-161, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cqvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote

schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Jawzjan ruw geschat 580.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 183 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Jawzjan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents→ de laatste jaren meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Bij luchtaanvallen in de provincie, gericht tegen opstandelingen, vielen eveneens burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Jawzjan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Jawzjan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jawzjan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en “beoordelingsfout”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanpak. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar ze u ervan verdachten aan hun vijand A.(...) een geheugenkaart met gevoelige informatie doorgegeven te hebben die zich in één van hun gsm's bevond die u repareerde. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

De bedreigingen vanwege de taliban zijn in concreto gebaseerd op het volgende gegeven: de taliban dachten dat u de desbetreffende geheugenkaart uit een gsm van hen gehaald had, die u repareerde, en doorgegeven had aan hun tegenstanders, ene A.(...) en zijn kompanen (CGVS, p.19, 20). Het is echter in eerste instantie een groot vraagteken waarom de taliban u een gsm zouden laten repareren waar die geheugenkaart nog instak. Deze geheugenkaart bevatte immers een filmpje waarin de betrokkenheid bleek van bepaalde talibanleden bij de moord op politiecommandant M.(...) en diens neef, familie van A.(...). Wanneer deze geheugenkaart dermate gevoelige informatie bevatte, kan op z'n minst verwacht worden dat de taliban hier zeer voorzichtig mee zouden omgaan. Het gaat immers over informatie die bij het uitlekken ervan, grote gevolgen kan hebben, zelfs voor hun eigen levens. Dat de taliban deze kaart zomaar in een gsm zouden laten zitten die bij u terecht komt, is dan ook weinig aannemelijk. Zelfs wanneer ze u zouden vertrouwen en u reeds voor zes of zeven maanden voor hen werkte (CGVS, p.21), kan er altijd iets gebeuren. Zo wisten de taliban dat u ook voor de groep van A.(...) gsm's repareerde. Dat ze bijgevolg het risico namen hun geheugenkaart achter te laten op een plek waar ook tegenstanders van hen kwamen, is zeer onwaarschijnlijk. Uzelf kunt dit gegeven ook niet verder verklaren. U blijft aanhalen dat u zelf die geheugenkaart niet gezien heeft en niet weet wat ermee gebeurd is (CGVS, p.21, 22).

Bovendien is het zeer merkwaardig dat een filmpje van dit incident plots in uw winkel terecht zou komen op deze geheugenkaart. Het incident waarbij de taliban politiecommandant M.(...) en zijn neef om het leven brachten, dateert namelijk van drie jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan uit Pakistan (CGVS, p.20). In 2017 keerden jullie terug naar Afghanistan (CGVS, p.12), en de feiten waarvoor u nu een persoonlijke vrees kent, deden zich voor in 1397 (omzetting westerse kalender: 2018) (CGVS, p.24). Dit betekent dat dit incident met M.(...) gebeurde vier jaar voordat de geheugenkaart bij u zou terechtgekomen zijn. Dat de taliban na vier jaar desbetreffend filmpje nog steeds niet verborgen hadden, is dan ook merkwaardig. Wanneer de informatie erop een impact op hun leven kon hebben, kan minstens verwacht worden dat ze dit filmpje in vier jaar tijd gewist zouden hebben of minstens niet meer op een gsm zouden laten staan. Zo konden de talibanleden, in wiens telefoon deze geheugenkaart zat, bijvoorbeeld ook gedood worden, en konden tegenstanders gemakkelijk de gsm en bijgevolg ook het filmpje in handen krijgen. Ook is het weinig waarschijnlijk dat dit filmpje het enige was wat op deze geheugenkaart zou staan, zoals uw advocaat aanhaalt (CGVS, p.25). Uw advocaat stelt zo dat het filmpje van enkele jaren geleden is en dat de taliban hier bijgevolg niet meer aan dachten en dat de geheugenkaart mogelijk meer informatie bevatte. Mogelijk waren de taliban het dan uit het oog verloren (CGVS, p.25). Dat de taliban deze geheugenkaart, die mogelijk veel informatie bevatte, dan zomaar bij u achterlaten is om supra vermelde redenen bijgevolg zeer onwaarschijnlijk. Wanneer een veelheid aan informatie op de kaart aanwezig is, zullen de taliban deze informatie zeker en vast verborgen willen houden. Dat de taliban met u dan wel een eventueel risico tot blootlegging van deze informatie zouden nemen, meent het CGVS is niet aannemelijk.

Verder doen nog een aantal elementen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Zo komen de taliban naar uw huis, precies op een avond wanneer u niet thuis bent (CGVS, p.20). Het CGVS is van mening dat uw afwezigheid wel zeer toevallig is. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat de taliban hun aanval op uw huis niet beter gepland zouden hebben. In het verleden kwamen ze vele malen naar uw huis om gsm's af te leveren of op te halen, en toen was u altijd thuis. Dat ze het deze keer niet beter aanpakten wanneer ze u zo nodig moesten hebben, is merkwaardig. Enerzijds zouden de taliban bij aankomst aan uw huis naar u gevraagd kunnen hebben. Wanneer ze hoorden dat u niet thuis was, konden ze een andere keer teruggekomen zijn, zonder enige bedreigingen uitgesproken te hebben. Op dat moment was u immers nog niet op de hoogte van het feit dat ze u wilden confronteren met hun verdenking. Anderzijds moeten de taliban ongetwijfeld in staat geweest zijn om uw huis in de gaten te houden, zodat ze zeker waren van uw aanwezigheid in het huis wanneer ze binnenvielen. U geconfronteerd met dit laatste, stelt u enkel dat uw broer werd meegenomen (CGVS, p.23). Enige verdere verklaring geeft u echter niet. Dit alles doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban. Verder doet de vrijlating van uw broer kort nadien de wenkbrauwen

fronsen. Uw vader garandeerde de taliban dat hij u naar hen zou brengen, waarna de taliban uw broer lieten gaan (CGVS, p.20). Waarom de taliban hier enige waarde aan zouden hechten, is echter een raadsel. Ze vertrouwden u niet meer en u zou hun loyaliteit geschonden hebben. Dat ze uw familie bijgevolg wel nog op hun woord zouden vertrouwen is weinig waarschijnlijk. Dat ze uw broer dan ook zomaar vrijlaten, en niet wachten op bijvoorbeeld een fysieke ruil met u of een andere garantie dat u zeker aan hen zou worden overgeleverd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Met de loutere vrijlating van uw broer zijn ze enerzijds niet volledig zeker dat ze u effectief in handen zullen krijgen, en anderzijds vergrootten ze weer de opportuniteit voor u om te vluchten. Vervolgens komen de taliban na uw vertrek nog vaak langs om uw vader lastig te vallen en ontvoerden ze uw broer Naqib opnieuw (CGVS, p.24). Het is echter opmerkelijk hoe ze enerzijds stellen dat uw vader borg stond voor u en hem vertellen dat hij zijn belofte niet is nagekomen (CGVS, p.8, 24), maar dat ze hier anderzijds amper gevolg aan geven. Zo namen ze uw vader een aantal keren mee op zijn blote voeten in koude nachten (CGVS, p.24), maar kwam hij telkens gewoon zonder problemen weer thuis. Uw vader en de rest van uw familie wonen ook nog steeds gewoon verder in het dorp. Echter wanneer ze dermate grote problemen zouden hebben of onder dermate grote dreiging van de taliban leven, kan verwacht worden dat ze de regio zouden verlaten. Het feit dat ze dit niet hoeven te doen, onderschrijft dan ook de ongeloofwaardigheid van uw vermeende problemen. Verder kunt u niets vertellen omtrent de tweede ontvoering van uw broer Naqib. U stelt dat jullie niet weten of hij meegenomen is of gedood werd, "we hebben geen nieuws van hem" (CGVS, p.24). Het CGVS kan op geen enkele manier met zekerheid stellen dat uw broer Naqib effectief ontvoerd werd. Of uw broer meegenomen of gedood werd door de taliban of anderen, of uw broer meegenomen zou zijn vanwege uw vermeende problemen, wat het doel van deze ontvoering zou zijn, dit zijn allemaal vragen die onbeantwoord blijven. Dat u er niet in slaagt het CGVS van enige informatie te voorzien, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Tot slot haalt u ook aan dat A.(...) naar u kwam vragen in de bazaar, daar hij u ervan verdacht lid te zijn van de taliban (CGVS, p.20). Dit gegeven werd door u echter voor het eerst aangehaald op het einde van uw relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 30 juli 2020 (CGVS, p.20). Voordien in de vragenlijst van het CGVS ingevuld op DVZ vermeldde u dit echter niet. U nogmaals aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd wat uw precieze vrees bij terugkeer is, stelt u dat de taliban u zouden doden (CGVS, p.24). U herhaalt de vrees voor A.(...) hier niet. Het CGVS stelt dan ook dat u uw vrees vanwege A.(...) niet hard maakt. Het feit dat hij naar u kwam vragen in de bazaar, toont geen vrees in uw hoofde aan. Er zijn geen persoonlijke bedreigingen waar te nemen. Zelfs indien dit het geval zou zijn, quod non, is het nog niet aannemelijk dat A.(...) u persoonlijk zou vervolgen. Ten eerste speelde het filmpje in het voordeel van A.(...). Hij en zijn groep wisten op die manier wie verantwoordelijk was voor de dood van M.(...) en konden twee personen van de vijand, de taliban, uitschakelen. Verder is het een groot vraagteken waarom Akthar zou denken dat u lid zou zijn van de taliban. A.(...) en zijn groep moeten ongetwijfeld op de hoogte zijn van het feit dat de taliban u ook beschuldigden en zoeken. Dat u bijgevolg deel van hen zou uitmaken, wanneer u daarbovenop ook de gsm's van A.(...) en zijn groep herstelde, is onwaarschijnlijk. Ook met enige rondvraag, moet Akthar in staat zijn te weten te komen dat u geen lid van de taliban was.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara, en de twee formulieren en "beneficiary card" omtrent de terugkeer van u en uw familie naar uw dorp Tarnaw, gelegen in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan, tonen hoogstens uw nationaliteit en herkomst aan. Hetgeen hier niet betwist wordt. Verder legt u nog twee foto's voor waarop u in uw winkel te zien bent. Deze foto's hebben echter geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de door u voorgestelde problemen. Ze kunnen enig bewijs vormen met betrekking tot de uitoefening van uw job, wat hier niet in vraag gesteld wordt, maar kunnen geenszins uw problemen bij terugkeer aantonen. Daarnaast blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielaanvragen.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker de in bestreden beslissing gebruikte terminologie op de korrel neemt en meent dat zijn verklaringen waaruit de verwerende partij afleidt dat deze weinig waarschijnlijk zijn, niet beoordeeld werden op hun mate van consistentie en coherentie, gaat hij eraan voorbij dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan bovendien niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker is voorts van mening dat de verwerende partij een onrealistisch en subjectief verwachtingspatroon hanteert en zich daarbij beperkt tot een selectieve lezing van de feiten die het in een aantal gevallen in een verkeerde context plaatst en stelt dat de verwerende partij zich verkeerdelijk

baseert op het feitenrelaas zoals dat door de taliban beweerd werd, in plaats van zoals het door verzoeker beweerd werd en er verkeerdelijk van uitgaat dat de feiten waarvoor verzoeker door de taliban beschuldigd werd ook effectief zo hebben plaatsgevonden.

Uit een lezing van het geheel van de motieven blijkt echter dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet is gesteund op een subjectief oordeel vanwege de dossierbehandelaar, zoals verzoeker tracht te laten uitschijnen, maar op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Dit ongeloofwaardig karakter kan niet enkel worden afgeleid uit algemene objectieve informatie en tegenstrijdigheden, maar kan tevens steunen op een redelijk verwachtingspatroon in een geschetste context, alsook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat de bedreigingen van de taliban gebaseerd waren op het gegeven dat zij dachten dat verzoeker de desbetreffende geheugenkaart uit een gsm van hen had gehaald en doorgegeven aan hun tegenstanders, de groep van A., en dit omdat de taliban wist dat verzoeker ook de gsm's van hun tegenstanders herstelde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Meer specifiek moet hierbij worden opgemerkt dat dit filmpje volgens verzoeker beelden bevatte over een incident van vier jaar geleden waarbij M., een politiecommandant en zijn neef doodgeschoten werden door de taliban. Verzoeker verduidelijkte hierbij dat M.(...) zijn achterneef is en de geheugenkaart in handen kwam van de broer van M., A., die vervolgens tot een vergeldingsactie overging.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij zich verkeerdelijk baseert op het feitenrelaas zoals dat door de taliban beweerd werd, in plaats van zoals het door verzoeker beweerd werd en er verkeerdelijk van uitgaat dat de feiten waarvoor verzoeker door de taliban beschuldigd werd ook effectief zo hebben plaatsgevonden, dient verzoeker erop te worden gewezen dat hij zelf verklaard heeft dat zijn nood aan internationale bescherming gesteund is op de beschuldiging van de taliban, waardoor de aannemelijkheid van een dergelijke beschuldiging in de bestreden beslissing terecht werd beoordeeld. Het feit dat de beschuldiging van de taliban volgens verzoeker ongegrond was, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad acht het in de gegeven context dan ook geheel niet geloofwaardig dat de taliban niet meer voorzichtigheid aan de dag legden niet alleen met de reparatie van hun gsm's maar ook met dergelijke gevoelige informatie die volgens de taliban bij verzoeker is terechtgekomen, te meer de taliban er ook van op de hoogte was dat verzoeker ook de gsm's van hun tegenstanders, de groep van A., herstelde.

Daarenboven wordt vastgesteld dat de feiten die zouden te zien zijn in het specifieke filmpje op de geheugenkaart naar eigen zeggen dateren van vier jaar eerder. Bijgevolg acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban deze geheugenkaart, die dergelijke gevoelige informatie bevatte, vier jaar later nog bij verzoeker zouden hebben achtergelaten.

Waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de taliban elke gsm zou moeten laten screenen en dat een talibanlid een dergelijke fout niet gemaakt zou kunnen hebben, maakt hij een ongenueanceerde lezing van de bestreden beslissing. Het is immers omdat de geheugenkaart dergelijke gevoelige en belangrijke informatie bevatte dat kon worden aangenomen dat de taliban hiermee voorzichtiger zou omspringen. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de commissaris-generaal verwacht dat de taliban alle gsm's zou screenen alvorens deze af te geven aan een derde.

Het argument dat verzoeker de geheugenkaart zelf niet heeft gezien en niet wist wat er mee gebeurde, en dat het niet onlogisch is dat de taliban hem beschuldigden omdat hij als enige toegang heeft tot hun toestellen, werpt hier geen ander daglicht op.

Verzoeker voert in het verzoekschrift nog aan dat de taliban zich pas na de gewraakte moord op talibanleden zich zouden gerealiseerd hebben dat de desbetreffende video op een geheugenkaart stond die in een gsm zat, die bij verzoeker in de winkel is hersteld en dat ze hem daarom hebben beschuldigd. De Raad stelt vast dat verzoekers desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd immers het volgende opgetekend:

"Hoe lang nadat die geheugenkaart gestolen was van de taliban, vielen ze binnen in uw huis?"

Na een maand. Ik weet niet precies wanneer die geheugenkaart verloren was. Maar die mensen zijn dus doodgeschoten en dan hebben ze ons huis aangevallen.

Dus eerst hebben ze die mensen gedood en dan zijn ze naar uw huis gekomen, of omgekeerd?"

Ons huis is aangevallen en mijn broer is meegenomen. Hij zat een tijdje bij hen. Iedereen is te weten gekomen van die video. Moment dat mijn broer vrijgelaten was, na een week werden die personen doodgeschoten” (eigen onderlijning) (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22).

Hieruit blijkt dat verzoeker vooreerst verklaarde dat de taliban naar zijn huis kwam (aanviel) nadat de vergeldingsactie op de taliban had plaatsgevonden, om vlak daarna het omgekeerde te beweren. In het verzoekschrift wordt met de bewering dat de taliban zich pas na de gewraakte moord op de talibanleden zich zou gerealiseerd hebben dat de desbetreffende video op een geheugenkaart stond die in een gsm zat, die bij verzoeker in de winkel is hersteld en hem daarom hebben beschuldigd, slechts voor één versie van tegenstrijdige verklaringen gekozen en dit kan de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dan ook niet herstellen.

Het verweer dat het aannemelijk is dat verzoeker gsm's herstelde voor de talibanleden in de buurt aangezien het gaat over een unieke kennis en knowhow die hij bezit waardoor ze zich uitsluitend op hem kunnen beroepen en dat de taliban verzoeker beschuldigde omdat hij als enige rechtstreeks toegang had tot hun toestellen, plaatst de voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht noch doet het er afbreuk aan.

Bovendien wordt vastgesteld dat de taliban naar verzoekers huis kwamen precies op het moment dat verzoeker niet thuis was, terwijl zij voorheen verzoeker steeds thuis troffen wanneer zij gsm's kwamen brengen of ophalen. Ook de Raad acht het ongeloofwaardig dat de taliban, die hem naar eigen zeggen wilden oppakken en hiervoor zich naar zijn huis begaven, na confrontatie met verzoekers afwezigheid onmiddellijk hun bedreigingen hebben geuit en zijn broer hebben meegenomen.

Indien het zoals verzoeker zelf aangeeft de bedoeling was van de taliban hem te pakken te krijgen is het niet aannemelijk dat zij op dat ogenblik op een dergelijke drieste wijze te werk zouden, derwijze verzoeker de kans te geven te ontsnappen en zich in veiligheid te brengen, hetgeen volgens verzoekers eigen verklaringen ook gebeurde.

Zo kon terecht worden vastgesteld: *“Enerzijds zouden de taliban bij aankomst aan uw huis naar u gevraagd kunnen hebben. Wanneer ze hoorden dat u niet thuis was, konden ze een andere keer teruggekomen zijn, zonder enige bedreigingen uitgesproken te hebben. Op dat moment was u immers nog niet op de hoogte van het feit dat ze u wilden confronteren met hun verdenking. Anderzijds moeten de taliban ongetwijfeld in staat geweest zijn om uw huis in de gaten te houden, zodat ze zeker waren van uw aanwezigheid in het huis wanneer ze binnenvielen. U geconfronteerd met dit laatste, stelt u enkel dat uw broer werd meegenomen (CGVS, p.23). Enige verdere verklaring geeft u echter niet. Dit alles doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban.”*

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij verwachtingen creëert met betrekking tot de handelswijze van de taliban, is de Raad van mening dat het verzoeker zelf is die deze verklaringen aflegt en dat deze in de door verzoeker geschetste omstandigheden terecht ongeloofwaardig worden bevonden.

De Raad acht voorts verzoekers verklaringen rond de vrijlating van zijn broer evenmin aannemelijk. Ook al verklaarde verzoeker dat zijn vader de taliban garandeerde dat hij zijn zoon voor hen zou gaan zoeken, en dat hij steun had van de dorpsoudsten, dan nog is het niet aannemelijk dat de taliban verzoekers familie op hun woord zouden geloven en hun enige garantie of drukingsmiddel zomaar zouden vrijlaten. Er kan wel degelijk worden verwacht dat de taliban zich, gelet op de ernst van de feiten waarvan zij verzoeker naar eigen zeggen beschuldigden, minder inschikkelijk en minder toegeeflijk zouden opstellen.

Volgens verzoeker is de stelling van de verwerende partij dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban verzoekers familie op hun woord zouden vertrouwen moeilijk te verzoenen met het feit dat de taliban ook na zijn vertrek nog vaak langskwamen om zijn vader lastig te vallen en zijn broer te ontvoeren. Opnieuw bedient verzoeker zich van een ongenuanceerde lezing van de bestreden beslissing.

De taliban liet verzoekers broer immers vrij op het ogenblik dat zij verzoekers vader op diens woord geloofden dat hij verzoeker zou gaan zoeken. Het gegeven dat de taliban er alles aan zou doen om zich te wreken wanneer beloftes niet worden nagekomen en dit ook hebben gedaan, wijzigt niets aan het feit dat zij verzoekers vader in eerste instantie zomaar op zijn woord geloofden en hun enige garantie en drukingsmiddel zonder meer vrijlieten.

Waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij door te suggereren dat de taliban beter eerst kon uitzoeken of verzoeker wel effectief de dader was omdat ze een vertrouwensband hebben laat uitschijnen dat de taliban een vergevingsgezinde organisatie zou zijn die op grond van principes zoals

rechtvaardigheid zou handelen, stelt de Raad vast dat een dergelijke suggestie niet in de bestreden beslissing is omvat en aldus geen deel uitmaakt van de motieven waaruit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt besloten. Het argument dat de verwerende partij minstens had moeten weten dat de taliban geen schrik heeft van nietsontziende vergeldingsmaatregelen en dit eens te meer wanneer het gaat om gevallen van vermeende spionage of overheidssamenwerking is dan ook niet relevant.

Indien zoals verzoeker zelf aangeeft, de taliban geen schrik heeft van nietsontziende vergeldingsmaatregelen en zeker wanneer het gaat om gevallen van vermeende spionage of overheidssamenwerking, is het opnieuw ongeloofwaardig dat de taliban verzoekers vader wel een aantal keer meenamen "op blote voeten in koude nachten", maar hem steeds zonder problemen weer naar huis lieten gaan. Bovendien woont zijn vader en de rest van de familie nog steeds gewoon verder in het dorp terwijl zijn vader nooit zijn gedane belofte heeft kunnen waarmaken.

Waar verzoeker bij het verzoekschrift een foto voegt van het dode lichaam van zijn broer en stelt dat zijn broer net nadat het persoonlijk onderhoud plaatsvond, vermoord is teruggevonden, toont hij niet aan op welke wijze dit met zijn beweerde problemen verband houdt. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker zelf dat zijn broer vermist was, dat hij geen nieuws van hem heeft en dat hij zelfs niet weet of zijn broer door de taliban werd meegenomen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Bovendien moet benadrukt worden dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Overigens kan uit deze foto geenszins worden afgeleid of het daadwerkelijk om verzoekers broer gaat en in welke omstandigheden hij om het leven kwam, noch op welke wijze dit gelinkt is met verzoeker.

De Raad ziet verder niet in op welke wijze het verweer dat het voor verzoeker een raadsel is waarom de verwerende partij niets gezegd heeft over de perfect logische *modus operandi* van de taliban, waarbij zij hun gsm's naar verzoekers huis brengen in plaats van naar zijn winkel omdat hij zijn werkzaamheden voor de taliban zo kon verbergen alsook uit het zicht bleef van de tegenstanders van de taliban, de voorgaande vaststellingen zou kunnen verklaren of weerleggen.

Waar verzoeker nog wijst op de coherentie, consistentie, spontaniteit en doorleefdheid van zijn verklaringen weerlegt noch verklaart hij de voorgaande pertinente vaststellingen.

Met het verweer dat de verwerende partij verzoekers job, nationaliteit en afkomst niet betwist doet verzoeker ook geen afbreuk aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt overigens dat verzoekers asielrelaas is gebaseerd op een arsenaal aan toevalligheden. Zo acht de Raad het wel zeer toevallig dat zowel de taliban als hun tegenstanders, de groep van A., bij verzoeker hun gsm's lieten repareren, dat verzoeker een familiale band heeft met A., dat een geheugenkaart, met informatie waarop te zien is dat de taliban de broer van A. om het leven brachten, volgens de taliban bij verzoeker zou zijn beland te meer deze film vier jaar eerder werd gemaakt en dat verzoeker net niet thuis was toen de taliban hem kwam beschuldigen van het overmaken van deze geheugenkaart aan A..

Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Verder brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 143-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 81-85, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 156-161, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Jawzjan ruw geschat 580.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 183 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Jawzjan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents→ de laatste jaren meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Bij luchtaanvallen in de provincie, gericht tegen opstandelingen, vielen eveneens burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Jawzjan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Jawzjan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jawzjan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Jawzjan is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad

ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF